Δεν υπάρχει χρόνος

Ένας ακόμη νεότατος συγγραφέας, ο 33χρονος Ντέιβιντ Γκρεγκ από τη Σκωτία, εκθέτει την απόγνωση της γενιάς του στην κεντρική σκηνή του Αμόρε. Στο έργο του, *Mainstream*, όχι μόνο τα πρόσωπα αλλά και οι γλωσσικές δομές υπόκεινται στη ρήξη της επικοινωνίας. Το φαινόμενο δεν είναι καινούργιο. Έχει όμως ενταθεί στις μέρες μας όπου όλα έχουν επιταχυνθεί μη αφήνοντας χρόνο ή χώρο για σκέψεις και συναισθήματα.

Τι γίνεται, ωστόσο, όταν αναχαιτίζεται βίαια η δίνη ταχύτητας στην οποία ζούμε; Πως αντιδρά κανείς όταν βρεθεί εγκλωβισμένος σε μια συνθήκη που δεν μπορεί να ελέγξει, απομονωμένος στη μέση του πουθενά; Με ποιον τρόπο διαχειρίζεται τόσο τη στενή επαφή με άλλους όσο και τη μοναχικότητά του; Εγκαταλείπει τα πάντα όταν συνειδητοποιεί πως ακόμα και οι πιο εναλλακτικές επιλογές του έχουν γίνει *mainstream*; Είναι η αδράνεια ισοδύναμη με λιποταξία από τη ζωή και την πρόοδο;

Αυτή την αίσθηση αδράνειας αλλά και το παιχνίδι με το χρόνο επεξεργάστηκε σκηνικά ο Θωμάς Μοσχόπουλος και η παράστασή του, ηθελημένα «αργή», ήταν μια ενδιαφέρουσα άσκηση ρυθμών και εικόνων. Γιατί το *Mainstream*, που δημιουργήθηκε μετά από εργαστηριακή δουλειά της ομάδας Suspect Culture σε συνεργασία με τον Γκρεγκ, καθηλώνει τους ήρωές του (έναν κυνηγό ταλέντων μιας μεγάλης δισκογραφικής εταιρείας και το σύμβουλο αξιολόγησης προσωπικού που έρχεται να τον συναντήσει για να φτιάξει το ψυχολογικό του προφίλ) κάπου στη βόρεια Σκωτία.

Οι δύο τους βρίσκονται, έπειτα από μια χιονοθύελλα, παγιδευμένοι σ' ένα ξενοδοχείο δίπλα στη θάλασσα και επιδίδονται σε εξομολογήσεις αποκαλύπτοντας στοιχεία του εαυτού τους. Επιπλέον, σύμφωνα με την υπόδειξη του συγγραφέα, ερμηνεύονται από τέσσερις ηθοποιούς οι οποίοι αλλάζουν συνεχώς ιδιότητες, ανακυκλώνοντας τα γεγονότα μέσα από τη δική τους υποκειμενική ματιά που, *κατ' επέκτασιν*, απεικονίζουν τις πολλαπλές όψεις της πραγματικότητας.

Παρότι ο αποσπασματικός λόγος στην ελληνική του μετάφραση είναι αδύναμος και, κυρίως, στερείται χιούμορ –ένα πρόβλημα που συναντάμε στη χώρα μας σε πολλά κείμενα των σύγχρονων αγγλόφωνων συγγραφέων, όπως π.χ. η Σάρα Κέιν– και η σκηνοθετική παρέμβαση του προσθέτει μια σοβαροφανή φιλοσοφική βαρύτητα, δίνεται η ευκαιρία στους ιδιαίτερα καλούς ηθοποιούς (Άννα Μάσχα, Μαρία Σκουλά, Αργύρης Ξάφης, Ιερώνυμος Καλετσάνος) να στηρίξουν δυναμικά τα πρόσωπα που υποδύονται.

Ο Αργύρης Ξάφης και ο Ιερώνυμος Καλετσάνος στο *Mainstream*, εκμεταλλεύονται τη φωτιστική συνθήκη με νέον που επιμελήθηκε ο Λευτέρης Παυλόπουλος

Το έργο είναι δομημένο σε 55 μικρές, αφαιρετικές σκηνές, που παραπέμπουν σε κινηματογραφικές «σεκάνς» και αναβοσβήνουν σαν τα φώτα του αυτοκινήτου, *τα οποία αποτελούν μία νύξη στο* μινιμαλιστικό και αισθητικά απολαυστικό σκηνικό της Έλλης Παπαγεωργακοπούλου. Ας σημειωθεί ότι όλη η δράση εκτυλίσσεται μέσα σε μια λίμνη από νιφάδες φελιζόλ, ενώ οι υπαινικτικοί φωτισμοί από νέον (Λευτέρης Παυλόπουλος) και το επαναληπτικό μουσικό μοτίβο συμβάλλουν καθοριστικά στην παγωμένη ατμόσφαιρα της παράστασης.

*** *Mainstream* του Ντέιβιντ Γκρεγκ. Σκηνοθεσία (και μετάφραση): Θωμάς Μοσχόπουλος. Παίζουν: Άννα Μάσχα, Μαρία Σκουλά, Αργύρης Ξάφης, Ιερώνυμος Καλετσάνος. Αμόρε (κεντρική σκηνή), Πριγκιποννήσων 10, Πολύγωνο, τηλ. 210 6468009**